

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi o orzeczenie, co następuje

- Republika Federalna Niemiec uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z dyrektywy Komisji 2009/131/WE z dnia 16 października 2009 r. zmieniającej załącznik VII do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/57/WE w sprawie interoperacyjności systemu kolei we Wspólnocie⁽¹⁾ przez to, że nie uchwaliła w pełnym zakresie przepisów ustawowych i administracyjnych wymaganych w celu transpozycji tej dyrektywy wzgl. nie poinformowała o tym w pełnym zakresie Komisji.
- obciążenie republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin do transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 19 lipca 2010 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 273, s. 12

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Okresný súd Prešov (Słowacja) w dniu 23 stycznia 2012 r. — Valeria Marcinová przeciwko Pohotovosť, s.r.o.

(Sprawa C-30/12)

(2012/C 98/27)

Język postępowania: słowacki

Sąd krajowy

Okresný súd Prešov

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Valeria Marcinová

Strona pozwana: Pohotovosť, s.r.o.

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 38 i 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 169 TFUE, sprzeciwiają się stosowaniu przepisów krajowych, na mocy których, zgodnie z umową o zajęciu wynagrodzenia, dokonuje się względem konsumenta zajęcia wynagrodzenia, bez przeprowadzenia kontroli sądowej nieuczciwych postanowień umowy, przy czym konsument nie ma bezpośredniej możliwości doprowadzenia do zaprzestania takiego zajęcia.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia de Badajoz (Hiszpania) w dniu 23 stycznia 2012 r. — Soledad Duarte Hueros przeciwko Autociba S.A., Automóviles Citroen España S.A.

(Sprawa C-32/12)

(2012/C 98/28)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Juzgado de Primera Instancia de Badajoz

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Soledad Duarte Hueros

Strona pozwana: Autociba S.A., Automóviles Citroen España S.A.

Pytanie prejudycjalne

- 1) Czy sąd może z urzędu przyznać odpowiednią obniżkę ceny konsumentowi w przypadku, gdy konsument nie uzyskując przywrócenia zgodności towaru z umową, pomimo że wielokrotnie występował o naprawę, która nie została skutecznie dokonana, dochodzi przed sądem wyłącznie unieważnienia umowy, a takie rozstrzygnięcie nie jest dopuszczalne, ze względu na nikłe znaczenie braku zgodności?

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 15 listopada 2011 r. w sprawie T-434/10 Václav Hrbek przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 27 stycznia 2012 r. przez Václava Hrbeka

(Sprawa C-42/12 P)

(2012/C 98/29)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Václav Hrbek (przedstawiciel: M. Sabatier, adwokat)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Outdoor Group Ltd (The)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uwzględnienie odwołania i w konsekwencji uchylenie w całości wyroku Sądu wydanego w sprawie T-434/10, zgodnie z art. 61 Protokołu w sprawie statutu Trybunału Sprawiedliwości i art. 113 regulaminu postępowania;
- wydanie ostatecznego wyroku — jeżeli pozwala na to stan postępowania — poprzez stwierdzenie nieważności decyzji Wydziału Sprzeciwów OHIM wydanej w dniu 29 września 2009 r. w przedmiocie sprzeciwu nr B 1 276 692 oraz decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 8 lipca 2010 r., wydanej w sprawie R 1441/2009-2 i obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania poniesionymi przed Sądem i Trybunałem Sprawiedliwości oraz kosztami poniesionymi w związku z postępowaniem w sprawie sprzeciwu przed OHIM, zgodnie z art. 122 regulaminu postępowania;
- ewentualnie — jeżeli pozwala na to stan postępowania — skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd, zgodnie z wiążącymi kryteriami ustanowionymi przez Trybunał Sprawiedliwości.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania wnoszący odwołanie podnosi, że zaskarżony wyrok zawiera błędy w wykładni i stosowaniu art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 40/94”⁽¹⁾) zmienionym (zastąpionym przez rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽²⁾), które weszło w życie w dniu 13 kwietnia 2009 r.

Wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi, że nie zbadał spornych znaków towarowych na podstawie kryteriów „całościowej oceny” lub „całościowego wrażenia”.

Sąd naruszył wyżej wymienioną zasadę, opierając swą ocenę wyłącznie na fakcie, że sporne znaki towarowe posiadają wspólny element „ALPINE”. Ograniczył się on do stwierdzenia, że obydwa kolidujące ze sobą znaki towarowe są podobne, gdyż posiadają ten sam element słowny „ALPINE”, bez zbadania oznaczeń jako całość i **bez wytłumaczenia** przyczyn, z powodu których drugie słowo i elementy graficzne nie są wystarczające, jako całość, aby wykluczyć istnienie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

Wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi, że w zaskarżonym wyroku nie wziął, z jednej strony, pod uwagę pewnej liczby niezwykle ważnych i istotnych czynników, a z drugiej strony, nie zastosował prawidłowo pewnej liczby ważnych kryteriów, w szczególności braku charakteru odróżniającego i charakteru opisowego elementu słownego „ALPINE”.

Sąd nie wypowiedział się w kwestii znaczenia słowa „alpine” we wszystkich językach Unii Europejskiej. Ponadto Sąd nie wyciągnął wniosków prawnych z jego własnych ustaleń dotyczących jasnego znaczenia słowa „alpine” i nie wypowiedział się wyraźnie w kwestii braku charakteru odróżniającego i w kwestii charakteru opisowego słowa „alpine”, uznając, że zarzucany niewielki charakter odróżniający lub charakter opisowy słowa „alpine” nie może wykluczyć istnienia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd. Sąd orzekł, że „ALPINE” byłyby elementem dominującym w dwóch oznaczeniach, bez wzięcia pod uwagę braku lub przynajmniej niewielkiego charakteru odróżniającego wcześniejszego znaku towarowego ALPINE. Rozumowanie zastosowane w zaskarżonym wyroku jest obarczone sprzecznością, która doprowadziła Sąd do orzeczenia w sposób nieprawidłowy, że sporne znaki towarowe są podobne pod względem koncepcyjnym, bez uwzględnienia braku charakteru odróżniającego lub przynajmniej niewielkiego charakteru odróżniającego wcześniejszego znaku towarowego ALPINE. Koncepcyjne porównanie elementu słownego jest pozbawione znaczenia ze względu na brak charakteru odróżniającego.

Wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi, że w zaskarżonym wyroku nie wysnuł prawidłowych wniosków prawnych z jego własnych ustaleń dotyczących stopnia uwagi właściwego kręgu odbiorców.

Sąd nie mógł, nie zaprzeczając sobie, utrzymywać, gdy chodzi o odzież, buty i nakrycia głowy przeznaczone do jazdy na nartach, a także plecaki, że właściwy krąg odbiorców składa

się z dobrze poinformowanych i szczególnie uważnych konsumentów oraz potwierdzić, że znaki towarowe i towary były do siebie podobne.

Wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi, że zaskarżony wyrok przeinacza fakty i narusza obowiązek uzasadnienia, jeżeli chodzi o porównanie towarów.

Sąd utrzymywał, że wnoszący odwołanie nie wysunął konkretnych argumentów umożliwiających zakwestionowanie wniosków Izby Odwoławczej. Jeżeli chodzi o ocenę stopnia podobieństwa spornych towarów i usług, co nie wynika z dowodów lub nie jest powszechnie znane nie może być brane pod uwagę. Ciężar udowodnienia, że towary i usługi są do siebie podobne spoczywa na stronie, która wniosła sprzeciw, a nie na właścicielu wspólnotowego znaku towarowego, o którego rejestrację wniesiono. Do Sądu należy wskazanie podstawy prawnej swego orzeczenia i jego uzasadnienie. Sąd nie wykazał, że przedmiotowe towary są identyczne, podobne lub komplementarne na rynku, lecz posłużył się twierdzeniem, bez uzasadnienia lub podania przykładów na zastosowane przez siebie domniemanie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 11, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 78, s. 1

Skarga wniesiona w dniu 30 stycznia 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-43/12)

(2012/C 98/30)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. van Rijn i R. Troosters, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/82/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie ułatwień w zakresie transgranicznej wymiany informacji dotyczących przestępstw lub wykroczeń związanych z bezpieczeństwem ruchu drogowego⁽¹⁾;

— stwierdzenie, że skutki dyrektywy 2011/82/UE są uważane za nieodwołalne;

— obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.